

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **K. D.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Zdeňkem Burdou,
advokátem se sídlem Fibichova 218, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 6. 2024, č. j. KUJI 60488/2024, sp. zn. OOSČ 327/2024
OOSC/84,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2024, č. j. MMJ/OD/102255/2024-ZeJ, sp. zn. SZ-MMJ/OD/7445/2024/7 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, které spáchal ve formě zavinění z nedbalosti dne 10. 1. 2024 na ulici X ve směru jízdy od ulice X jako řidič osobního motorového vozidla Mazda, registrační značky X, a to:
  - přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 4 písm. c) téhož zákona tím, že nerespektoval dopravní značku B29 – zákaz stání a s vozidlem Mazda, registrační značky X, stál v době od 16:15 hod. do 16:32 hod. v úseku platnosti této dopravní značky,
  - přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona tím, že v 16:15 hod. řídil vozidlo Mazda, registrační značky X, i když nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), písm. c), § 41 odst. 1, odst. 3, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, řízení před správními orgány trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, skutek se nestal, není přestupkem a byla porušena zásada *in dubio pro reo*.
5. Vady řízení před správními orgány žalobce spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí bez nařízení ústního jednání. Žalobci dále nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, jelikož mu nebylo sděleno, k jakému datu hodlá správní orgán rozhodnutí vydat. Správní orgán měl žalobce výslovně vyzvat podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tím zkrátil práva žalobce.
6. Dále žalobce namítl, že sankce uložená za přestupek je zcela nepřiměřená. Správní orgány nerespektovaly polehčující okolnosti podle § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán se žalobce na takové okolnosti ani neptal a nesprávně vyhodnotil povahu a závažnost jednání.
7. Nakonec žalobce nesouhlasil s tím, že by se dopustil uvedeného protiprávního jednání, skutek se nestal, jak je popisován v napadeném rozhodnutí a nelze jej kvalifikovat jako

přestupek. Chybí zde prokázání subjektivní stránky přestupku a chybí vysvětlení, jak byla naplněna materiální stránka přestupku. Proto mělo být postupováno v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

8. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba je obecná.
10. Procesní postup správního orgánu I. stupně žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani ve dvou jeho doplněních nenamítal. Správní orgán I. stupně po podaném odporu vyrozuměl žalobce o pokračování řízení a o tom, že ukončil dokazování ve věci a poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a stanovil lhůtu 7 dnů. V poslední den lhůty v čase 23:12 hod. požádal žalobce o její prodloužení, aniž by uvedl důvod, pro který o prodloužení lhůty žádá. Správní orgán I. stupně bez dalšího vydal rozhodnutí ve věci. Na prodloužení lhůty přitom není právní nárok a jedná se o otázku správního uvážení. Zejména je třeba posuzovat, zda je žádost důvodná.
11. Žalovaný poté v rámci dobré správy opět poskytl v odvolacím řízení lhůtu k vyjádření se k podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobce tuto možnost využil a odvolání doplnil. Žalobce nebyl na svých právech krácen a měl možnost je realizovat.
12. Podle žalovaného je napadené rozhodnutí věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika

13. V replice žalobce uvedl, že má za to, že žaloba je dostatečně určitá a adresná. Dále žalobce konstatoval, že procesní vady namítal jak v odvolání, tak v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Žalobce v prvé řadě namítal vadu správního řízení spočívající v tom, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí bez nařízení ústního jednání.

19. Co se obecně týče nařízení ústního jednání, není pro správní orgány povinné. Správní orgány mají pouze možnost ústní jednání nařídit.
20. Podle ustanovení § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán může nařídit ústní jednání.*
21. Podle ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.*
22. Jedná se tedy o fakultativní institut, správní řízení je obvykle řízením písemným a neveřejným, přičemž správní orgány ústní jednání nařídí pouze v situaci, kdy o to požádá obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv, popř. pokud ústní jednání může relevantně přispět k nalezení skutečného stavu projednávané věci.
23. Obecně pak postačuje vycházet z podkladů založených ve správním spise, na základě nichž má správní orgán dostatečné podklady pro vydání meritorního rozhodnutí a pokud správní orgány neshledají důvody, pro které by bylo nezbytné konat ústní jednání k uplatnění práv přestupce. V takovém případě se provádí dokazování mimo ústní jednání. Co se týče provádění dokazování mimo ústní jednání, povinnost uvědomovat účastníky o termínu provádění dokazování mimo ústní jednání se vztahuje na situaci, kdy je prováděno dokazování výsledkem svědků, u něhož je nutné zachovat právo účastníka řízení na kladení otázek svědkovi, vyjádřit se apod. Nic takového však v posuzovaném případě nenastalo.
24. Žalobce přitom o nařízení ústního jednání vůbec nepožádal. V rámci odvolání proti prvostupňového rozhodnutí pouze obecně uvedl, že neprovedením ústního jednání došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem I. stupně. Neuvedl však žádné důvody, proč by neprovedením ústního jednání měl být jakýmkoliv způsobem zkrácen na svých právech. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když nepřistoupil k nařízení ústního jednání a provedl dokazování mimo ústní jednání.
25. Další žalobní námitka se vztahovala k tomu, že v řízení před správními orgány došlo k vadě, spočívající v tom, že žalobce neměl možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
26. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
27. Tuto povinnost správní orgány obvykle splní tím, že účastníky správního řízení vyrozumí o tom, že mají možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu.
28. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne 15. 4. 2024 sdělil žalobci, že ukončil dokazování ve věci, a současně jej v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl o možnosti ve lhůtě 7 dnů ode dne obdržení tohoto vyrozumění seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a současně se k nim vyjádřit. Současně byl poučen o svém právu žádat nařízení ústního jednání ve věci. Vyrozumění bylo doručeno zástupci žalobce dne 18. 4. 2024. Zástupce žalobce dne 25. 4. 2024, tedy

poslední den lhůty, požádal o prodloužení lhůty pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí o 14 dní. Správní orgán I. stupně následně dne 29. 4. 2024 vydal rozhodnutí ve věci.

29. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán I. stupně řádně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce o tom, že již ukončil dokazování ve věci a umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu tedy správní orgán I. stupně splnil.
30. Co se týče žádosti o prodloužení lhůty, je nutno vycházet z § 39 správního řádu.
31. Podle § 39 odst. 1 správního řádu *správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.*
32. Podle § 39 odst. 2 správního řádu *lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.*
33. Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, správní orgán *může* stanovenou lhůtu prodloužit. Na prodloužení lhůty tedy není žádný právní nárok a správní orgán jí nemusí vyhovět. Je přitom na účastníkovi řízení, který žádá o prodloužení lhůty, aby tvrdil důvody, o které svou žádost opírá a tyto důvody také doložil. Je potom na správním orgánu, aby vyhodnotil, zda je žádost o prodloužení lhůty důvodná či nikoliv. Důvodná by byla pouze taková žádost o prodloužení lhůty, která by byla podepřena vážnými a prokázanými důvody, které znemožňují v určené lhůtě provést příslušné úkony. Takovými důvody mohou být např. prokázaná hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby, a tedy znemožňující dostavit se na místo daného úkonu (např. seznámení se s podklady rozhodnutí, nahlédnutí do správního spisu atd.) (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 246/2019-36).
34. Žalobce však žádný konkrétní důvod k prodloužení lhůty netvrdil. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán nemusí žádosti o prodloužení lhůty vyhovět, nadto pokud se jedná o žádost bez uvedení jakýchkoliv důvodů. Správní orgán I. stupně proto nijak nepochybil, když po skončení lhůty k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim rovnou přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil, proč žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl. Poukázal zejména na to, že žalobce neuvedl pro prodloužení lhůty žádné závažné důvody.
35. Dále žalobce namítal, že se nedopustil uvedeného protiprávního jednání.
36. Žalobce byl správními orgány shledán vinným ze spáchání dvou přestupků. Jednak ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když nerespektoval dopravní značku B29 – zákaz stání a porušil tím § 4 písm. c) téhož zákona, jednak ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, když řídil vozidlo, i když nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona.
37. Co se týče přestupku spočívajícím v porušení zákazu stání, uvádí soud následující.

38. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
39. K tomu je dále nutno specifikovat zastavení a stání vozidla, kdy podle ustanovení § 2 písm. o) silničního zákona *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu* a podle ustanovení § 2 písm. n) silničního zákona *stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.*
40. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
41. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 10. 1. 2024 stál s vozidlem Mazda, registrační značky X na ulici v Jihlavě u č. X ve směru jízdy od ulice X v době od 16:15 hod. do 16:32 hod. v úseku platnosti dopravní značky B29 – zákaz stání.
42. Správní orgány vycházely z videozáznamu, pořízeného na místě spáchání přestupku. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce přijel na místo spáchání přestupku v 16:15 hod., vozidlo na místě opustil, přičemž mezitím v 16:28 hod. přijela na místo hlídka Policie ČR. Po celou dobu se kolem vozidla nenacházely žádné osoby, nikdo nenastupoval či nevystupoval, nikdo nenakládal či neskládal náklad z vozidla. Záznam končí v čase 16:29 hod., podle úředního záznamu se žalobce k vozidlu vrátil v čase 16:32 hod. Z mapového podkladu založeného ve správním spise vyplývá, že v daném úseku byla účinná dopravní značka B29 „Zákaz stání“.
43. Je nesporné, resp. ani žalobce to nijak nerozporoval, že v místě stání vozidla byla účinná značka B29 „Zákaz stání“. Z toho vyplývá, že v uvedeném místě bylo povolené uvést vozidlo do klidu na dobu delší než dovolenou pro zastavení – tedy na dobu delší než na dobu nezbytně nutnou pro neprodlené nastoupení či vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu. Neznamená to však, že lze vozidlo v místě účinnosti značku B29 ponechat bez dalšího po delší dobu.
44. V posuzovaném případě z videozáznamu jednoznačně vyplynulo, že se v určitém časovém úseku v blízkém okolí vozidla nepohybovaly žádné osoby, které by nastupovaly či vystupovaly, nebo které by vykládaly či nakládaly náklad do vozidla, ani ve vozidle nikdo neseseděl. Vozidlo na místě stálo více než 15 minut, aniž by někdo nastupoval či vystupoval, či žalobce vykládal či nakládal náklad. Žalobce vozidlo na místě ponechal a vrátil se až po více než 15 minutách. Lze pak mít jednoznačně zato, že se nejednalo o pouhé krátké stání vozidla nad dobu nezbytně nutnou. Je přitom nutné konkretizovat okolnosti, za jakých došlo k uvedení vozidla do klidu. Silniční zákon totiž nestanoví konkrétní časový úsek, který by automaticky vedl k závěru, zda se jednalo o zastavení či stání vozidla. Je nutné posoudit konkrétní okolnosti případu, přičemž v určitých situacích může být porušením zákazu stání uvedení vozidla do klidu již po velmi krátkou dobu, ale naopak v situacích, kdy je např. vykládán nadměrný náklad nebo do vozidla nastupuje či z něj vystupuje osoba se zhoršenou mobilitou, může být doba za účelem vyložení nákladu mnohem delší. K ničemu takovému však v případě žalobce nedošlo, žalobce ostatně ani nic takového netvrdil.

45. Podle krajského soudu tak správní orgány správně uzavřely, že se jednalo o porušení zákazu stání a k protiprávnímu jednání řidičem vozidla, tedy žalobcem, jednoznačně došlo.
46. Další žalobcem spáchaný přestupek pak spočíval v tom, že řídil vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění.
47. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) a držitelem řidičského průkazu, který na území České republiky podle § 104 odst. 2 řidičské oprávnění osvědčuje.*
48. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.*
49. Podle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.*
50. Podle § 102 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a, o jeho vrácení po výkonu trestu nebo správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.*
51. Podle § 102 odst. 2 věta první zákona o silničním provozu *žádost o vrácení řidičského oprávnění podává osoba uvedená v odstavci 1 u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností.*
52. V posuzované věci je podstatné to, zda žalobce dne 10. 1. 2024 řídil vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, jelikož žalobce dříve uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel již vykonal.
53. Soud ze správního spisu zjistil, že ke dni 10. 1. 2024 měl žalobce podle evidenční karty řidiče blokadu řidičského průkazu, neboť pozbyl řidičské oprávnění na základě rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, č. j. SZ-MMJ/OD/24065/2021/11, přičemž trest zákazu činnosti skončil dne 30. 10. 2021. Žalobce tedy pozbyl řidičské oprávnění podle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a správní trest zákazu řízení skončil dne 30. 10. 2021. Povinností žalobce následně bylo požádat podle § 102 zákona o silničním provozu o vrácení řidičského oprávnění. To žalobce neučinil.
54. Ačkoliv žalobci byl v průběhu správního řízení fyzicky vrácen řidičský průkaz Městským úřadem Vyškov již dne 29. 6. 2021, tedy v době, kdy trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel žalobci ještě nebyl udělen, po výkonu správního trestu zákazu činnosti nepožádal postupem předepsaným v § 102 zákona o silničním provozu o vrácení řidičského oprávnění. O vrácení řidičského oprávnění přitom lze požádat po výkonu uloženého správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. V nyní posuzovaném případě tedy ve chvíli, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 10. 2021, č. j. SZ-MMJ/OD/24065/2021/11, jímž byl zákaz činnosti uložen a zároveň v tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že do doby zákazu činnosti na 8 měsíců byla započtena doba zadržení řidičského průkazu od 25. 3. 2020 do nabytí právní moci tohoto

rozhodnutí. Z tohoto vyplývá, že zákaz činnosti byl vykonán hned dnem právní moci rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 10. 2021, č. j. SZ-MMJ/OD/24065/2021/11, tedy dne 30. 10. 2021. To však neznamená, že nedošlo k pozbytí řidičského oprávnění a nutnosti požádat o jeho vrácení.

55. Bylo potom na žalobci, aby se zajímal, co bude následovat po udělení správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Povinnost požádat o řidičské oprávnění po uplynutí trestu zákazu činnosti jednoznačně vyplývá ze zákona, konkrétně z § 102 zákona o silničním provozu. Žalobci byl sice fyzicky vrácen řidičský průkaz, bylo to však v době, kdy zákaz činnosti ještě nebyl udělen a nebyla tedy evidována blokáce řidičského průkazu v kartě řidiče, neboť stále probíhalo řízení o přestupku. To bylo ukončeno až rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 10. 2021, které nabylo právní moci dne 30. 10. 2021. K blokaci v kartě řidiče tak došlo právě dne 30. 10. 2021, neboť udělený trest zákazu činnosti znamenal, že došlo k pozbytí řidičského oprávnění. Právě k tomuto datu tedy žalobce řidičské oprávnění pozbyl. Měl jednak povinnost odevzdat řidičský průkaz ve lhůtě 5 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, kterým byl uložen trest zákazu činnosti, příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu, jednak měl po výkonu trestu, tj. hned 30. 10. 2021, písemně požádat o vrácení řidičského oprávnění u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 102 zákona o silničním provozu.
56. Byť se v případě žalobce jedná o shodu okolností, kdy se žalobce na základě rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. 10. 2021, č. j. SZ-MMJ/OD/24065/2021/11 mohl domnívat, že po započtení doby zadržení řidičského průkazu automaticky byl trest zákazu činnosti již vykonán, a tudíž po právní moci rozhodnutí mohl řídit, nebylo tomu tak. Jak soud uvedl již výše, na základě § 94a zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že řidičské oprávnění pozbyl dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel.
57. Při zachování potřebné míry opatrnosti přitom žalobce vědět měl a mohl, že za účelem získání řidičského oprávnění musí o řidičské oprávnění požádat postupem dle § 102 zákona o silničním provozu. Žalobce v minulosti získal řidičské oprávnění. Měl proto znát příslušné právní předpisy, a to včetně postupu potřebného pro opětovné získání řidičského oprávnění, jakož i následků plynoucích z řízení bez řidičského oprávnění. Platí tedy, že povinnost, kterou žalobce porušil, vyplývá ze zákona, a žalobce se proto v souvislosti s uloženým zákazem činnosti a blokací řidičského oprávnění měl v potřebném rozsahu z vlastní iniciativy seznámit s tím, jak v nastalé situaci postupovat, neboť správní orgán v této souvislosti neměl povinnost jej poučovat. Při zachování potřebné míry opatrnosti tedy žalobce měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájmy chráněné zákonem. Jednal proto minimálně v nevědomé nedbalosti.
58. K takovému závěru dospěl i správní orgán I. stupně, který konstatoval spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu v minimálně nevědomé nedbalosti, neboť sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo hrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Zároveň u tohoto přestupku není vyžadováno úmyslné zavinění, k odpovědnosti za tento přestupek postačuje zavinění z nedbalosti.

59. Dále se soud zabýval naplněním materiální stránky přestupku. I touto odvolací námitkou se zabýval již žalovaný. A soud s jeho závěry souhlasí.
60. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Jak je ustáleně judikováno, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, či které nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek, a proto nemá společnost důvod je postihovat (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77).
61. Zájem společnosti je narušen i pouhým vznikem potenciálního nebezpečí, nikoliv až škodlivým následkem. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). Okolnosti snižující nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, musí být posuzovány v každém konkrétním případě.
62. Předně je nutno konstatovat, že žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by společenskou škodlivost přestupkového jednání zásadním způsobem snižovaly. Skutečnost, že řidič vozidla nedisponuje příslušným řidičským oprávněním je vždy považována za závažný přestupek a zákon skutečně v rámci jeho skutkové podstaty nijak nerozlišuje osoby, které řidičské oprávnění nikdy neměly, od osob, které řidičské oprávnění z různých důvodů pozbyly, a proto jsou obě skupiny rovnocennými pachateli téhož přestupku se stejnou zákonnou sazbou příslušných správních trestů. Z této skutečnosti je zřejmé, že každý případ jízdy bez řidičského oprávnění nelze považovat za bagatelní, ale naopak vždy za společensky nebezpečný, a proto společenská škodlivost jednání nebyla s ohledem na okolnosti žalobcova případu snížena. Takové závěry vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2014-35, podle kterého *„řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, či ze dne 5. 12. 2023, č. j. 1 As 199/2023-20).
63. Soud proto dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci byla materiální stránka přestupkového jednání žalobce naplněna. Jednalo se o společensky škodlivé jednání, které se zákonodárce rozhodl trestat. Nebyla shledána žádná okolnost zásadně snižující společenskou škodlivost jednání žalobce.
64. Žalobce nakonec tvrdil, že sankce udělená za přestupky je nepřiměřená.
65. Žalobci byl uložen trest při dolní hranici zákonného rozpětí. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že nebylo prokázáno, že by žalobce svým jednáním bezprostředně ohrozil jiné účastníky silničního provozu a že by přestupky spáchal úmyslně. Ve prospěch žalobce dále správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že podle výpisu z karty řidiče se žalobce od roku 2020 žádného přestupku v silničním provozu nedopustil. V neprospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že se dopustil současně dvou přestupků.

66. K tomu soud dále uvádí, že předmětem správního řízení byly dva žalobcovy přestupky. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se za dva či více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení, jež se vztahuje na přestupek, který je nejpřísněji trestný. Tímto je v posuzované věci je přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za nějž je stanovena pokuta od 25 000 Kč do 75 000 Kč, doba zákazu činnosti činí minimálně 18 měsíců a je možno ji uložit až na dobu tří let. Je pravdou, že trest zákazu řízení na 18 měsíců a pokuta ve výši 35 000 Kč se mohou subjektivně zdát přísnými. Legislativní úprava zákonného rozpětí trestů za společensky škodlivé jednání je však výlučně v kompetenci zákonodárce. *Dura lex sed lex*, zákon musí být dodržován bez ohledu na to, jak tvrdý nebo nepříjemný může být. Pokud se zákonodárce rozhodl trestat jednání, kterého se žalobce dopustil danou sazbou, musí správní orgány přestupek trestat v souladu s nastavenými limity.
67. Podle soudu trest uložený správními orgány proto nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, neboť trest zákazu činnosti byl uložen na samé dolní hranici zákonného rozpětí. Pokuta byla uložena ve výši nad dolní hranici zákonného rozpětí, nicméně pořád ne v takové výši, která by byla zcela nepřiměřená. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

68. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
69. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
70. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
71. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 23. února 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce